

Arrest

nr. 333 960 van 8 oktober 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 6 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 4 december 2024 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in functie van zijn minderjarige Belgische dochter.

1.2. Op 6 juni 2025 nam de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2024 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen diende opnieuw een aanvraag gezinshereniging in met zijn Belgische minderjarig kind A. J. (RR: [...]) in toepassing van van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het verblijfsrecht dient echter geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf en de binnenkomst, geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. De betrokkene heeft immers ernstige feiten van openbare orde gepleegd en liep tevens volgende veroordelingen op:

- op 6 november 2013 door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond.
- Op 15 januari 2015 werd hij op grond van een aanhoudingsbevel opgesloten in de gevangenis van Lantin op verdenking van zware drugsfeiten. Op 14 juli 2015 werd hij door de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, waarvan de helft voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaar.
- Op 9 maart 2023 werd hij op grond van een arrestatiebevel opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis wegens opzettelijk toebrengen van letsel aan zijn echtgenote of partner. Op 26 juni 2023 werd hij door de correctionele kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf en een boete van 100 euro, ofwel 800 euro mits opdecimen, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

Volgens artikel 43, § 1, van de wet van 15 december 1980 kan de minister of zijn afgevaardigde de toegang en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. Uit het vonnis van 26 juni 2023 van de correctionele rechtbank van Brussel blijkt echter dat de betrokkene recidivist is. Uit de feiten die hem ten laste worden gelegd, blijkt dat zijn gedrag een herhaling is van soortgelijke feiten waar hij eerder reeds definitief voor werd veroordeeld. De herhaling van deze overtredingen vormt een verzwarende omstandigheid voor de dader van deze strafbare feiten, die gebaseerd is op zijn neiging tot gewelddadig gedrag.

Op basis van deze elementen kan worden geconcludeerd dat het gedrag van de betrokkene een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en derhalve voldoende is om het onderhavige verzoek om verblijfsrecht af te wijzen. Dit toont voldoende aan dat de betrokkene zich op geen enkele wijze in vraag stelt en zich niet heeft verbeterd. De beslissing tot weigering van verblijf is dan ook wel degelijk in evenredigheid met het familiale en persoonlijke belang. De gedragingen van betrokkene getuigen bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover de Belgische referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat een eerdere veroordeling betrokkene er niet van weerhield om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidivismerisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, alsook wordt de maatregel om het verblijfsrecht te weigeren in evenredigheid geacht met de gezinssituatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. Betrokkene legde bij onderhavige aanvraag volgende stukken voor:

- Begeleidende brief advocaat dd. 01.11.2024. Er dient opgemerkt te worden dat in de inventaris van de raadsman stukken werden opgesomd die niet bij de stukken werden gevoegd. (cfr. infra)
- Uittreksel geboorteakte referentiepersoon dd. 05.12.2024 en een kopie van haar identiteitskaart

- 9 foto's met het kind (1 op een parking, 1 in het donker op straat, 3 aan de Eiffeltoren (meneer eens met en eens zonder jas), 2 foto's aan een Hugo Boss-winkel, 1 foto in een pretpark?, en tot slot 1 in een winterse setting); vonnis dd. 22.11.2017 met betrekking tot de omgangsregeling met referentiepersoon; schrijven dd. 08.11.2024 waaruit moet blijken dat betrokkene de omgangsregeling met zijn dochter respecteert en ongeveer de zelfde tekst getypt in mailconcept. Men laat uitschijnen dat mevrouw H. R. (RR: [...]), moeder van het kind dit heeft geschreven, echter dient opgemerkt dat dit niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De brief getypt in een handwriting lettertype werd ondertekend, maar deze handtekening verschilt danig met de handtekening op de identiteitskaart van mevrouw, dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat mevrouw deze brief daadwerkelijk heeft opgesteld.
- Als bewijzen van financiële ondersteuning van betrokkene aan zijn dochter worden allerhande overschrijvingen voorgelegd gericht aan "K. E.", "K. A.", en "K. A. R."; dit op twee verschillende rekeningen. Het is niet duidelijk wie de houders van de twee rekeningnummers zijn, dit werd niet verduidelijkt. We kunnen evenwel – in het voordeel van betrokkene – stellen dat het er op lijkt dat het gaat om betalingen schoolfacturen en financiële steun aan zijn dochter. De bijdragen gebeurden op 08.11.2024; 06.11.2024; 04.11.2024; 31.10.2024; 03.10.2024, betaling via amazon op 30.10.2024 handgeschreven dat het voor pc zou zijn; 30.09.2024; 02.09.2024 (eens 100 en eens 180); 2.04.2024 (eens 190 en eens 100), 29.02.2024 (eens 100 en eens 200); 01.02.2024, 31.01.2024; 11.01.2024 en 02.01.2024.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, blijkt uit zijn administratief dossier dat de betrokkene sinds 17 maart 2005 op het grondgebied verblijft (uittreksel uit het rijksregister). Hij heeft echter niet aangetoond dat hij zijn verblijf heeft aangegrepen om zich sociaal en cultureel te integreren. Integendeel, zijn crimineel gedrag toont aan dat hij de elementaire regels van het sociale leven in België niet respecteert.

Wat zijn leeftijd, gezondheidstoestand en banden met het land van herkomst betreft, zijn ons geen ongunstige elementen bekend.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont de betrokkene niet aan dat hij zich sociaal en cultureel in de Belgische samenleving heeft geïntegreerd. Integendeel, zijn crimineel gedrag toont aan dat hij de elementaire regels van het sociale leven in België niet respecteert.

Wat zijn economische situatie betreft, heeft de betrokkene een arbeidsovereenkomst en loonstroken overgelegd. Gezien de bovengenoemde veroordelingen kan het enkele feit dat hij werkt echter niet worden beschouwd als voldoende om hem een verblijfsrecht toe te kennen. Hij is recidivist voor geweldsdelicten. Uit de feiten die hem ten laste worden gelegd, blijkt dat zijn gedrag een herhaling is van soortgelijke feiten. De herhaling van deze overtredingen vormt een verzwarende omstandigheid voor de dader van deze strafbare feiten en duidt erop dat betrokkene geen geweld schuwt, hetgeen zijn gevaarlijke ingesteldheid benadrukt en een neiging tot gewelddadig gedrag.

Er dient opgemerkt te worden dat in de inventaris van de raadsman stukken werden opgesomd die niet bij de stukken werden gevoegd. Zo ontbreekt de oude verblijfskaart van meneer en werd de aankoopakte van een appartement evenmin ontvangen. Deze stukken zouden evenwel geen afbreuk kunnen doen alle voorgaande overwegingen. Als meneer er in slaagt om in België een appartement te kopen, sluit niets uit dat hij daar elders mits de nodige inspanningen ook in slaagt. Hij kan eventueel zijn appartement verhuren of verkopen indien gewenst, en elders een nieuwe start maken.

Wat zijn gezinssituatie betreft, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 43 en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), is de betrokkene de vader van het kind A. J., aan wie de rechtbank van eerste aanleg het recht op secundair verblijf toekent. Hoewel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat er in geval van eerste toelating tot het grondgebied, zoals in deze zaak, geen sprake is van een onevenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker en er geen onderzoek wordt ingesteld naar het gezinsleven van de betrokkene op grond van artikel 8, lid 2, EVRM, is het Hof niettemin van oordeel dat moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het privé- en/of gezinsleven van de betrokkene in stand te houden en te ontwikkelen. Dit gebeurt door een afweging van de betrokken belangen.

De betrokkene werd op 6 november 2013 door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel veroordeeld tot een werkstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Op 15 januari 2015 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Lantin op verdenking van zware drugsfeiten. Op 14 juli 2015 werd hij door de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, waarvan de helft voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaar. Op 9 maart 2023 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis op verdenking van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn partner. Op 26 juni 2023 werd hij voor die feiten ook effectief schuldig bevonden door de correctionele kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf en een boete van 100 euro, ofwel 800 euro, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

In zijn vonnis van 26.06.2023 benadrukte de Rechtbank van eerste aanleg van Brussel bovendien het gebrek aan berouw ten opzichte van zijn echtgenote, alsook het feit dat hij haar behandelt als “zijn persoonlijke slavin” en haar sociaal isoleert.

Op moment van de feiten was zijn kind telkenmale reeds geboren, en had meneer een gezin uitgebouwd. Het vormen van een gezinsleven heeft voor meneer evenwel nooit tot een kentering in zijn gedrag kunnen leiden, wel integendeel. Het vormde meermaals dermate frustratie bij meneer dat er geweldsdelicten uit voortkwamen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden wél een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en geen actuele, werkelijke en zeer ernstige bedreiging meer zou vormen. Er vallen geen element op te merken in het dossier die zouden kunnen wijzen op een kentering in betrokkenes gedrag. De betrokkene heeft geen enkel bewijs geleverd dat hij bijvoorbeeld schuldinzicht heeft – of zich daartoe liet helpen – en dat hij heeft gewerkt aan zijn agressieproblematiek. Niets in het administratieve dossier wijst erop dat het gedrag van de betrokkene niet langer een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Aangaande het gezinsleven met zijn dochter legde betrokkene verschillende stukken voor. Zo werden 9 foto's met het kind, genomen op ogenschijnlijk 6 verschillende momenten. Ook werd een vonnis dd. 22.11.2017 voorgelegd met betrekking tot de omgangsregeling met referentiepersoon. Verder ligt een schrijven dd. 08.11.2024 waaruit moet blijken dat betrokkene de omgangsregeling met zijn dochter respecteert en ongeveer de zelfde tekst getypt in mailconcept. Men laat uitschijnen dat mevrouw H. R. (RR: [...]), moeder van het kind dit heeft geschreven, echter dient opgemerkt dat dit niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De brief getypt in een handwriting lettertype werd ondertekend, maar deze handtekening verschilt danig met de handtekening op de identiteitskaart van mevrouw, dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat mevrouw deze brief daadwerkelijk heeft opgesteld. Uit de voorgelegde storting tot slot blijkt dat betrokkene voor de maanden januari, februari en april financieel heeft bijgedragen aan de opvoeding van zijn dochter. Nadien, werd er gedurende enkele maanden niets meer gestort om dan in september opnieuw storting op te starten voor de maanden september tot november 2024. Deze ondersteuning is niet stabiel. Hoe dan ook niets sluit uit dat betrokkene de financiële ondersteuning verderzet vanuit het buitenland, daarvoor is meneer zijn fysieke aanwezigheid niet vereist. Uit het voorgelegde vonnis blijkt dat er een omgang werd vastgelegd en uit de foto's blijkt dat betrokkenen elkaar wel degelijk ontmoeten. De frequentie van die ontmoetingen kan uit de foto's niet worden afgeleid. Hoe dan ook sluit niets uit dat de omgangsregeling wordt aangepast rekeninghoudend met betrokkenes verblijfssituatie. Verder kan het kind, dat inmiddels gelet op haar leeftijd ongetwijfeld met moderne communicatiemiddelen overweg kan – temeer nu blijkt dat betrokkene haar een PC zou hebben aangekocht in oktober 2024 – nauw in contact blijven met meneer en kan hij zo zijn vaderrol blijven opnemen. Tot slot kunnen eveneens ook korte bezoeken worden ingepland aan betrokkene in het land van herkomst of elders, betrokkenes dochter kan immers – al dan niet met begeleiding – vrij in- en uitreizen.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als een algemene verplichting voor een staat om de keuze van vreemdelingen voor hun gezamenlijke verblijfplaats te respecteren en gezinshereniging op het grondgebied van dat land toe te staan. Gelet op de aard en de ernst van de feiten waaraan betrokkene zich schuldig maakte, dient opgemerkt te worden: hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.

De actualiteit en de ernst van de bedreiging voor de openbare orde zijn dan ook voldoende aangetoond en onderbouwd om te kunnen oordelen dat de bescherming van het hoger belang van de staat zwaarder weegt dan de familiale en sociale belangen van de betrokkene. Betrokkenes persoonlijke belangen wegen zodende geenszins op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen. Gezien al deze overwegingen wordt betrokkenes aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Moyen unique d’annulation pris de la violation :

- *De l’article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des Droits de l’Homme et des Libertés fondamentales ;*
- *Des articles 40 ter, 43, 45 et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers ;*
- *Des articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *De l’article 41 de la loi du 18.07.1966 sur l’emploi des langues en matière administrative ;*

- Des principes de bonne administration en plus particulièrement de l'obligation, pour l'administration, de prendre en compte tous les éléments soumis à son appréciation ;

Et de l'erreur manifeste d'appréciation.

EN CE QUE :

La partie adverse considère que le requérant compromet l'ordre public et, sur la base de l'historique de ses condamnations, et décide de lui refuser l'octroi d'une autorisation de séjour de plus de trois mois sur pied des articles 43 et 45 de la loi du 15.12.1980.

Celle-ci ne vérifie pas si le requérant remplit les conditions mises à l'obtention de son séjour tel qu'elles découlent de l'article 40 ter de la loi du 15.12.1980.

ALORS QUE :

La partie adverse viole manifestement les dispositions et principes repris au moyen unique du présent recours, en ce que la décision querellée ne tient manifestement pas compte de tous les éléments de la cause, et procède à une application relativement simpliste des articles 43 et 45 de la loi du 15.12.1980.

En outre, celle-ci a manifestement violé la loi sur l'emploi des langues en matière administrative en ce que la décision querellée aurait dû être rédigée en français au vu de la langue d'usage entre le requérant et ses services.

La décision querellée ne démontre pas non plus réellement avoir pris en considération les éléments d'intégration et de vie familiale pourtant portés à la connaissance de la partie adverse en temps utile.

Celle-ci n'est dès lors pas motivée à suffisance.

Première branche

7.

Le requérant constate dans un premier temps que la décision querellée viole manifestement la loi du 18.07.1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, celle-ci étant par ailleurs d'ordre public.

En effet, l'article 41 de ladite loi prévoit ce qui suit :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage. »

Tel qu'il ressort de cette disposition, les services de la partie adverse, qui doivent être considérés comme des services centraux, doivent communiquer avec les étrangers dans la langue usitée par ceux-ci.

8.

Or, tel qu'il ressort de l'historique administratif du requérant, celui-ci s'est toujours adressé à la partie adverse en français.

En effet, la demande d'autorisation de séjour du requérant datée du 05.12.2024 (pièce n° 4), a été introduite par courrier rédigé en français.

Seule la première page, qui est quant à elle adressée aux services communaux d'une commune néerlandophone, est rédigée en néerlandais mais en mentionnant déjà que le contenu de la demande est quant à lui développé en français en raison de la langue usitée par le requérant (« De verschillende redenen van dit verzoek – in het Frans geschreven aangezien de taal van mijn client – en de stukken die aan verbonden zijn zullen hierbeneden verder worden ontwikkeld »).

Il ressort des communications officielles du requérant et de son conseil à la partie adverse qu'il ne fait aucun doute sur le fait que la langue usitée par celui-ci dans ses relations avec l'administration était le français.

La partie adverse aurait dès lors dû rédiger la décision querellée en français et non en néerlandais, comme cela a été le cas.

9.

Ce constat juridique découle tant d'une lecture classique de l'article 41 de la loi du 18.07.1966 précité que de la jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers ainsi que du Conseil d'Etat.

Quant au Conseil du Contentieux des Etrangers, celui-ci a déjà eu l'occasion de préciser ce qui suit :

“Het feit dat de bestreden beslissing betrekking heeft op en de resultante is van een procedure met rechtstreekse en wederzijdse contacten tussen verzoeker en de verwerende partij, waarbij verzoeker zich (uitsluitend) van het Frans heeft bediend, volstaat prima facie voor de toepassing van artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken. (RvV, arrest nr. 300.938 van 01.02.2024).”

Traduction libre : « Le fait que la décision attaquée concerne et résulte d'une procédure impliquant des contacts directs et mutuels entre le requérant et le défendeur, dans laquelle le requérant a utilisé le français (exclusivement), est suffisant à première vue aux fins de l'article 41 §1 de la loi linguistique en matière administrative. »

Si cet arrêt concernait une décision d'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement, il n'en reste pas moins qu'il est applicable au cas d'espèce.

En effet, dans cette affaire, la langue usitée par l'intéressé découlait de la langue avec laquelle il s'était exprimé dans le cadre de son droit d'être entendu, étant entendu que celui-ci n'avait pas introduit de demande formelle au préalable par le biais d'un courrier officiel.

Si la partie adverse se doit de tenir compte de la langue usitée oralement par l'étranger dans le cadre d'une audition, il est clair que pareille conclusion doit être retenue lorsque la partie adverse est saisie d'une demande formelle écrite et transmise par courrier recommandé en langue française.

Le Conseil d'Etat estime également que l'introduction d'une demande préalable n'est en soit pas nécessaire pour la détermination de la langue d'usage de l'étranger, mais est bien entendu largement suffisante lorsqu'elle existe (RvS, arrest nr. 247.685 van 29.05.2020).

10.

Il ressort de l'ensemble des développements qui précède que la partie adverse a manifestement violé l'article 41 de la loi du 18.07.1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, elle-même d'ordre public, en adoptant une décision en langue néerlandaise alors que la langue usitée par le requérant était indéniablement et sans aucun doute possible le français.

Ce faisant, la décision querellée doit être annulée.

Deuxième branche

11.

La décision querellée se fonde principalement sur l'article 43 de la loi du 15.12.1980, qui se lit comme suit :

« §1er. Le ministre ou son délégué peut refuser l'entrée et le séjour aux citoyens de l'Union et aux membres de leurs familles :

1° lorsqu'ils ont eu recours à des informations fausses ou trompeuses ou à des documents faux ou falsifiés, ou lorsqu'ils ont eu recours à la fraude ou à d'autres moyens illégaux qui ont contribué à l'obtention du séjour ;

2° pour des raisons d'ordre public, de sécurité nationale ou de santé publique. §2. Lorsque le ministre ou son délégué envisage de prendre une décision visée au paragraphe 1er, il tient compte de la durée du séjour du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille sur le territoire du Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans le Royaume et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

En outre, toute décision qui se fonde sur l'article 43, §1er, 2° précité doit respecter le prescrit de l'article 45, §§ 1er et 2e, qui se lisent comme suit :

« § 1er. Les raisons d'ordre public, de sécurité nationale et de santé publique visées aux articles 43 et 44bis ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

§ 2. Les décisions visées aux articles 43 et 44bis doivent respecter le principe de proportionnalité et être fondées exclusivement sur le comportement personnel du citoyen concerné de l'Union ou du membre de sa famille.

L'existence de condamnations pénales antérieures ne peut à elle seule motiver de telles décisions.

Le comportement du citoyen de l'Union ou du membre de sa famille doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent pas être retenues.

Aux fins d'établir si le citoyen de l'Union ou le membre de sa famille représente un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale, le ministre ou son délégué peut, lors de la délivrance de l'attestation d'enregistrement ou de la carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union et s'il le juge indispensable, demander à l'Etat membre d'origine et, éventuellement, à d'autres États membres des renseignements sur les antécédents judiciaires de la personne concernée. Cette consultation ne peut pas avoir un caractère systématique. »

Rappelons ensuite que pour répondre au vœu du législateur, la décision administrative prise à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers doit être légalement motivée conformément aux exigences requises par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs.

La loi du 29.07.1991 érige en son article 2 l'obligation, pour l'administration, de motiver formellement toute décision administrative de portée individuelle.

Cette même loi précise, en son article 3, que cette motivation "consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision", et que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision, qu'elle doit être claire, précise, complète et suffisante.

Le requérant constate également que les articles 43 et 45 ne peuvent être lues comme imposant un comportement spécifique à l'administration dès qu'une condamnation pénale est prononcée, ne la soustrayant pas à l'obligation de motiver sa décision :

« La compétence de refuser l'établissement pour des motifs d'ordre public conféré au ministre ne constitue pas une compétence liée.

Le ministre n'est pas tenu de décider que l'étranger représente une menace pour l'ordre public sur la base du jugement prononçant une condamnation pénale (C.E., 03.09.2008, n° 186.704, T. Vreemd. 2009, liv. 1, 54). »

Or, dans le cas d'espèce, force est de constater que la décision querellée ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui sous-tendent son adoption, en ce qu'elle ne répond pas réellement et sérieusement aux différents arguments qu'il invoquait dans le cadre de sa demande d'autorisation de séjour – tel qu'il sera démontré plus en détails infra.

12.

Tel qu'il ressort d'une analyse conjointe des articles 43 et 45 de la loi du 15.12.1980, tels que précités, la décision adoptée par la partie adverse se devait de tenir compte de l'âge du requérant, de la durée de son séjour sur le territoire du Royaume, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'existence de liens avec son pays d'origine, l'analyse devant respecter le principe de proportionnalité.

Si la décision querellée cite l'ensemble de ces points à prendre en compte, force est de constater que le raisonnement tenu par la partie adverse ne permet pas de convaincre du fait qu'une réelle et sérieuse analyse ait été menée quant à l'impact de la décision querellée sur les intérêts – tant d'ordre familiaux que privés et sociaux – du requérant n'étaient pas touchés de manière disproportionnée.

A l'inverse, lorsqu'il est constaté que le requérant vit de manière ininterrompue sur le territoire du Royaume depuis 2005, et qu'il y a résidé de manière ininterrompue en séjour légal jusqu'en 2024, il doit être constaté que la durée de son séjour devait nécessairement enjoindre la partie adverse à analyser ce dossier avec la plus grande prudence.

Sur cette longue durée du séjour du requérant en Belgique, celui-ci constate que la partie adverse n'en prend pas réellement compte, et assume d'ailleurs écarter ce constat au vu de la que son comportement représenterait.

Or, les articles précités ne prévoient pas dans leur formulation que lorsque la partie adverse constaterait l'existence potentielle d'une telle menace, elle serait à même de ne pas tenir compte des critères énumérés au paragraphe 2 de l'article 43.

C'est d'ailleurs tout le contraire qui est prévu par la loi, ce que semble complètement oublier la partie adverse.

Outre cette question, le requérant constate également que la partie adverse semble tenir un raisonnement erroné lorsqu'elle considère que celui-ci ne serait pas protégé par une forme de vie privée et familiale en Belgique – qui fera l'objet de développements plus détaillés dans la troisième branche du moyen unique – en ce qu'il serait face à une première admission.

Ceci procède d'une lecture fautive du dossier administratif du requérant, qui a disposé d'une autorisation de séjour en Belgique de 2005 à 2024, date de son retrait de séjour.

Finalement, le requérant a la désagréable impression que la partie adverse a adopté une position biaisée à son égard : citer les condamnations pénales dont il a fait l'objet d'une part, et écarter systématiquement – sans procéder à une quelconque analyse sérieuse – les éléments d'intégration et autre à prendre en compte, d'autre part.

Or, ce comportement est lui-même sanctionné par l'article 45 précité, qui prévoit que le seul relevé des condamnations antérieures n'est pas suffisante à l'adoption d'une décision de refus d'octroi d'un titre de séjour.

Ceci est d'autant plus le cas que toutes les condamnations du requérant, dont certaines sont particulièrement anciennes, ont engendré plusieurs peines dont le requérant s'est entièrement acquitté.

Au-delà de l'impression d'usage sélectif par la partie adverse des informations disponibles, nul doute que si ces éléments avaient réellement été pris en compte par la partie adverse, la décision adoptée aurait été largement différente.

13.

Il ressort de l'ensemble des développements qui précède que la partie adverse n'a manifestement pas respecté le prescrit des articles 40 ter, 42 et 43 de la loi du 15.12.1980.

Ce faisant, la décision querellée doit être annulée.

Troisième branche

14.

Au-delà d'un défaut de motivation et d'un problème de langue de rédaction, la décision querellée procède également d'une violation flagrante de l'article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, qui se lit comme suit :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de « vie privée » ni celle de « vie familiale ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

La Cour européenne des droits de l'homme considère cependant que la notion de vie privée est « une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive (Niemietz c. Allemagne, § 29 ; Pretty c. Royaume-Uni, § 61 ; Peck c. Royaume-Uni, § 57), qui peut « englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale d'un individu » (S. et Marper c. Royaume-Uni [GC], § 66) » ainsi que « le droit pour tout individu d'aller vers les autres afin de nouer et développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur, soit le droit à une « vie privée sociale » (Bărbulescu c. Roumanie [GC], § 71 ; Botta c. Italie, § 32) »¹, y compris dans le domaine professionnel et commercial.

Dans sa jurisprudence, la Cour européenne des droits de l'homme relève que « c'est dans le cadre de leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum, d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur (Niemietz, précité, § 29) » (arrêt Bărbulescu c. Roumanie, 5 septembre 2017, § 71).

La notion inclut donc les activités professionnelles et les activités qui ont lieu dans un contexte public (arrêt López Ribalda et autres c. Espagne, 17 octobre 2019, § 88).

Relevons également que si l'article 8 de la Convention ne peut être interprété comme garantissant, en tant que tel, le droit à un type particulier de titre de séjour, la Cour EDH considère que la solution proposée doit permettre à l'individu concerné d'exercer sans entrave son droit à la vie privée et/ou familiale (B.A.C. c. Grèce, § 35 ; Hoti c. Croatie, § 121).

La Cour estime ainsi que :

« l'article 8 protège le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la 1 « Guide sur l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme – droit au respect de la vie privée et familiale, du domicile et de la correspondance », mis à jour au 30 août 2020, p. 21, disponible à : communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. »

Finalement, l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée s'apprécie en fait, au moment où l'acte attaqué a été adopté (notamment Cour EDH, arrêt Ezzoudhi c. France du 13.02.2001 ; Cour EDH, arrêt Yildiz c. Autriche du 31.10.2002).

A cet égard, il est clair qu'imposer au requérant son départ du sol belge reviendrait à violer l'article 8 de la Convention européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales garantissant à toute personne son droit au respect de la vie privée et familiale, dès lors que cela aurait pour conséquence de rompre les contacts entre elle et l'ensemble de ses attaches sociales, associatives et professionnelles dont il dispose en Belgique.

Votre Conseil, a eu l'occasion de rappeler, dans son arrêt d'annulation du 11.08.2020 que « l'article 8 CEDH exige un examen minutieux de tous les faits et circonstances pertinents (CCE, ordonnance n° 185.927 / III du 25.06.2020) ».

Il importe par ailleurs de rappeler que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme n'englobe pas seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée.

La Cour constitutionnelle rappelle ainsi dans son arrêt du 19.07.2019 la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme à l'égard de l'article 8 de la CEDH:

“Suivant la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, “indépendamment de l'existence ou non d'une 'vie familiale', l'expulsion d'un immigré établi s'analyse en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée.”

Or, en prenant l'acte attaqué, la partie adverse empêche au requérant de mener une vie privée en Belgique, et porte dès lors atteinte à son droit au respect de la vie privée au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

En tout état de cause, le concept de vie privée a été largement interprété par la Cour européenne des droits de l'homme, qui considère qu'il s'agit d'un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive.

Le concept de vie privée vise en effet une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir.

La Cour a ainsi déclaré dans l'arrêt Niemietz c. Allemagne (16.12.1992), « qu'il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables ».

Dans ce même arrêt, la Cour a admis que la vie privée englobe également la possibilité de mener effectivement une vie sociale, c'est-à-dire la faculté de se lier à d'autres personnes avec lesquelles on partage des affinités culturelles et linguistique.

15.

Or, tel qu'il ressort de l'exposé des faits, il ne fait aucun doute que le requérant dispose à l'heure actuelle de ses attaches familiales et privées sur le territoire du Royaume.

Pour rappel, celui-ci vit de manière continue et ininterrompue en Belgique depuis 2005, qu'il a disposé d'un droit de séjour depuis lors jusqu'en 2024, lui permettant de s'intégrer tant socialement qu'économiquement et professionnellement.

En outre, il est le père d'un enfant de nationalité belge qui se trouve également en Belgique – et qui ne dispose pas de l'autorisation séjour sur le territoire égyptien.

Il rappelle également pour le surplus qu'il dispose d'un droit d'hébergement secondaire reconnu par jugement du 22.11.2017 prononcé par le Tribunal de première Instance francophone de Bruxelles, section Tribunal de la Famille (annexe n° 6 de la pièce n° 4).

Ce droit d'hébergement secondaire portant principalement sur un weekend sur deux ainsi que sur la moitié des vacances scolaires, qui provient d'une homologation d'accord avec la mère de son enfant, est bien entendu respecté par Monsieur, qui souhaite pouvoir voir sa fille un maximum de temps.

Il dépose à cet égard un certain nombre de photos permettant de prouver leur relation et leur proximité (annexe n° 7 de la pièce n° 4) – il ressort d'ailleurs de ces photos qu'elles ont toutes été prises à des moments largement différents, tel qu'en atteste l'apparence des intéressés.

Outre ceci, Monsieur continue également à intervenir financièrement pour sa fille, en versement des sommes régulières sur le compte de son ex-compagne, ceci devant lui permettre de prendre en charge la majorité des frais ordinaires de celle-ci (annexe n° 8 de la pièce n° 4).

Au passage, le requérant note que la partie adverse se trompe manifestement fortement lorsqu'elle considère qu'il n'y a pas lieu de tenir compte de l'attestation rédigée par l'ancienne compagne de celui-ci (annexe n° 12 de la pièce n° 4), en ce que celle-ci serait rédigée en écrite manuscrite qui n'est pas semblable à la signature de l'intéressée.

En effet, une lecture – même rapide – de cette attestation permet de constater qu'il s'agit d'un document rédigé par ordinateur et non pas une lettre écrite à la main, certaines polices étant plus originales que d'autres.

Même si cela n'était pas une condition d'octroi d'un titre de séjour le concernant, le requérant a souhaité rappeler qu'il dispose d'un contrat de travail à durée indéterminée (pièce n° 9), ce qui lui permet notamment de toucher un salaire largement suffisant pour le maintien de ses finances ainsi que la prise en charge de la moitié des besoins de sa fille (pièce n° 10).

En outre, il expliquait également disposer d'un logement suffisant lui permettant d'accueillir celle-ci pendant ses périodes d'hébergement secondaire (pièce n° 11).

Manifestement, l'ensemble de ces éléments démontrent à suffisance l'existence d'une vie privée et familiale au sens des développements précédents.

16.

Il ressort de ce qui précède que la décision querellée viole manifestement le droit du requérant à la protection de sa vie privée et familiale, et celle-ci doit - être annulée.

Quatrième branche

17.

La partie adverse fonde sa décision sur le fait que le requérant représente une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société ».

Cette constatation se fonde exclusivement sur le relevé de quatre condamnations pénales prononcées à son encontre entre 2010 et 2022, sachant qu'une concerne un excès de vitesse.

Quant à ces condamnations, tant l'article 45 que la jurisprudence rappelle qu'elles ne peuvent en soit être suffisantes à la constatation de l'existence d'une telle menace dans le chef du requérant :

« L'article 3, paragraphe 2 de la Directive 64/221/CCE, selon lequel la seule existence de condamnations pénales ne peut automatiquement motiver les restrictions à la libre circulation que l'article 48 du traité autorise pour des motifs d'ordre public et de sécurité publique, doit être interprété en ce sens que l'existence de condamnations pénales ne peut être retenu que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à ces condamnations font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (C.J.C.E., 27.10.1977 (Regina/Bouchereau), C- 30/77, point 28 ; C.J.U.E., 23.11.2010 (Tsakouridis), C-145/09, points 50-52). »

Or, dans le cas d'espèce, il est difficile de comprendre en quoi la partie adverse estime que le comportement du requérant constitue telle menace au-delà du contenu des condamnations dont il fait l'objet.

En effet, force est de constater que la partie adverse se limite, dans le cas d'espèce, à justifier l'existence de cette menace par le contenu des condamnations seulement, et pas par une analyse plus globale se dégageant des seules condamnations.

A suivre le raisonnement de la partie adverse, il suffirait dès lors d'être condamné pour ouvrir l'usage des articles 43 et 45 de la loi du 15.12.1980, la violation d'une norme pénale, quelle qu'elle soit, entraînant toujours la constatation de l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Or, une telle logique est elle-même exclue tant par la législation que par la jurisprudence.

Il découle de ceci que la partie adverse ne donne manifestement pas une interprétation crédible de la notion de menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

18.

Ceci est d'autant plus le cas que le dossier répressif du requérant aurait dû enjoindre la partie adverse à prendre en considération au moins un autre élément, qui aurait nécessairement eu un impact sur la décision devant être adoptée.

En effet, force est de constater que les condamnations du requérant sont particulièrement anciennes pour deux d'entre elles, et que toutes ses peines ont été purgées.

Actuellement, aucune procédure pénale n'est en cours et aucun nouveau fait ne lui est reproché.

En pareille circonstance, il est compliqué de comprendre en quoi il constituerait encore un danger pour l'avenir.

19.

Il ressort de ce qui précède que la décision procède manifestement d'une application erronée de la notion de menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société, et celle-ci doit - être annulée."

2.2.1. In het eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij de initiële aanvraag om een verblijfskaart op 4 december 2024 indiende in het Frans. Zelfs al ging het om een Nederlandstalige gemeente, gaf de verzoeker duidelijk aan zich van het Frans te willen bedienen.

De bestreden beslissing werd genomen door een centrale dienst waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt, met name door een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die optreedt voor de minister van Asiel en Migratie. Deze beslissing betreft het antwoord op een door de verzoeker op 4 december 2024 ingediende verblijfsaanvraag.

Artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken) luidt als volgt:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§2. [...]."

In het geval dat de bestreden beslissing het gevolg is van een aanvraag door een particulier, moet de taal van de beslissing van de centrale dienst zodoende de taal zijn waarvan de betrokkene zich heeft bediend.

De verzoeker diende zich op 4 december 2024 aan bij de diensten van de stad Vilvoorde, waar hij verblijft, teneinde een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgisch minderjarig kind op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat een aantal stavingsstukken die verzoeker bij zijn aanvraag voegde, in het Frans werden opgesteld. Bij zijn aanvraag voegde de verzoeker ook een brief van zijn toenmalige advocaat, waarbij de motieven en omstandigheden van zijn aanvraag worden toegelicht. Deze brief werd opgesteld in het Nederlands. De verzoeker legde daarnaast zijn geboorteakte, paspoort, een vonnis van de familierechtbank te Brussel en het bewijs van betaling van de retributie voor en wordt dienvolgens door de gemeentelijke diensten in het bezit gesteld van een “bijlage 19ter”.

De bijlage 19ter een formulier dat *in casu* werd opgesteld, door de gemeente Vilvoorde, is deze laatste als een plaatselijke dienst waarvan de werkkring niet meer dan één gemeente bestrijkt ertoe gehouden de taal van het gebied te hanteren en moest de gemeente Grimbergen de bijlage 19ter dus in het Nederlands opmaken. Hoewel de bijlage 19ter die door de gemeente ter hand wordt gesteld van de aanvrager niet als enige element determinerend is om te bepalen of de verzoeker zich bij zijn aanvraag heeft bediend van het Nederlands (Raad van State, beschikking nr. 14.739 van 9 februari 2022), blijkt uit de elementen van de zaak, in het bijzonder mede gelet op het begeleidend schrijven van de advocaat, dat verzoeker zich bij het indienen van zijn aanvraag van het Nederlands heeft bediend.

Het gegeven dat een aantal stavingsstukken, opgemaakt door een ander lokaal bestuur, in het Frans werden opgesteld, wijzigt deze vaststelling niet. De verwerende partij kon dan ook terecht vaststellen dat het Nederlands de taal is waarvan de aanvrager zich heeft bediend in de zin van artikel 41, § 1, van de bestuurstaalwet, zodat de verwerende partij ook het Nederlands diende te gebruiken voor haar beslissing. Het eerste middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.2. In het tweede middelonderdeel betwist verzoeker dat hij een reëel en actueel risico vormt voor de openbare orde. Hij stelt tevens dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen van artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

In de bestreden beslissing wordt besloten dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt op grond van de volgende elementen:

- verzoeker werd in het verleden meerdere keren veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner en wegens drugsfeiten;

- op 26.06.2023 werd verzoeker veroordeeld door de Nederlandstalige correctionele rechtbank van Brussel tot 15 maanden gevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn partner;
- in het vonnis werd genoteerd dat verzoeker zijn echtgenote behandelde als zijn persoonlijke slavin en haar sociaal isoleerde;
- verzoeker is recidivist. Zijn gedrag vormt een herhaling van feiten waarvoor hij eerder reeds definitief werd veroordeeld;
- verzoeker toont een neiging tot gewelddadig gedrag;
- verzoeker stelt zichzelf op geen enkele wijze in vraag en heeft zich niet verbeterd;
- de gedragingen van verzoeker getuigen niet van verantwoordelijkheid t.a.v. de referentiepersoon.

Deze elementen worden in het middelonderdeel niet betwist. Hierbij wordt niet enkel verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen. Er wordt door de gemachtigde van de Minister duidelijk aangegeven dat verzoeker recidivist is en een neiging vertoont tot gewelddadig gedrag.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het oneens is met de overwegingen van de gemachtigde van de Minister kan niet doen besluiten tot het bestaan van een onredelijke en onzorgvuldige beslissing. In de mate verzoeker betoogt dat hij geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker over een langere periode soortgelijke feiten heeft herhaald, en dat niet blijkt dat verzoeker tot schuldinzicht is gekomen en heeft getracht zijn leven te verbeteren.

Verzoeker betoogt verder dat onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen met betrekking tot zijn gezins- en privéleven, gelet op zijn langdurig verblijf in België van 2005 tot aan de beëindiging van zijn recht op verblijf in 2024. De Raad merkt dienaangaande op dat er stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat hieromtrent in de bestreden beslissing uitgebreid werd gemotiveerd als volgt:

“Conform artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dient in dit geval rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong. Betrokkene legde bij onderhavige aanvraag volgende stukken voor:

- Begeleidende brief advocaat dd. 01.11.2024. Er dient opgemerkt te worden dat in de inventaris van de raadsman stukken werden opgesomd die niet bij de stukken werden gevoegd. (cfr. infra)

- Uittreksel geboorteakte referentiepersoon dd. 05.12.2024 en een kopie van haar identiteitskaart

- 9 foto's met het kind (1 op een parking, 1 in het donker op straat, 3 aan de Eiffeltoren (meneer eens met en eens zonder jas), 2 foto's aan een Hugo Boss-winkel, 1 foto in een pretpark?, en tot slot 1 in een winterse setting); vonnis dd. 22.11.2017 met betrekking tot de omgangsregeling met referentiepersoon; schrijven dd. 08.11.2024 waaruit moet blijken dat betrokkene de omgangsregeling met zijn dochter respecteert en ongeveer de zelfde tekst getypt in mailconcept. Men laat uitschijnen dat mevrouw H. R. (RR: [...]), moeder van het kind dit heeft geschreven, echter dient opgemerkt dat dit niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De brief getypt in een handwriting lettertype werd ondertekend, maar deze handtekening verschilt danig met de handtekening op de identiteitskaart van mevrouw, dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat mevrouw deze brief daadwerkelijk heeft opgesteld.

- Als bewijzen van financiële ondersteuning van betrokkene aan zijn dochter worden allerhande overschrijvingen voorgelegd gericht aan “K. E.”, “K. A.”, en “K. A. R.”; dit op twee verschillende rekeningen. Het is niet duidelijk wie de houders van de twee rekeningnummers zijn, dit werd niet verduidelijkt. We kunnen evenwel – in het voordeel van betrokkene – stellen dat het er op lijkt dat het gaat om betalingen schoolfacturen en financiële steun aan zijn dochter. De bijdragen gebeurden op 08.11.2024; 06.11.2024; 04.11.2024; 31.10.2024; 03.10.2024, betaling via amazon op 30.10.2024 handgeschreven dat het voor pc zou zijn; 30.09.2024; 02.09.2024 (eens 100 en eens 180); 2.04.2024 (eens 190 en eens 100), 29.02.2024 (eens 100 en eens 200); 01.02.2024, 31.01.2024; 11.01.2024 en 02.01.2024.

Wat de duur van zijn verblijf in België betreft, blijkt uit zijn administratief dossier dat de betrokkene sinds 17 maart 2005 op het grondgebied verblijft (uittreksel uit het rijksregister). Hij heeft echter niet aangetoond dat hij zijn verblijf heeft aangegrepen om zich sociaal en cultureel te integreren. Integendeel, zijn crimineel gedrag toont aan dat hij de elementaire regels van het sociale leven in België niet respecteert. Wat zijn leeftijd, gezondheidstoestand en banden met het land van herkomst betreft, zijn ons geen ongunstige elementen bekend.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont de betrokkene niet aan dat hij zich sociaal en cultureel in de Belgische samenleving heeft geïntegreerd. Integendeel, zijn crimineel gedrag toont aan dat hij de elementaire regels van het sociale leven in België niet respecteert. Wat zijn economische situatie betreft, heeft de betrokkene een arbeidsovereenkomst en loonstroken overgelegd. Gezien de bovengenoemde veroordelingen kan het enkele feit dat hij werkt echter niet worden beschouwd als voldoende om hem een verblijfsrecht toe te kennen. Hij is recidivist voor geweldsdelicten. Uit de feiten die hem ten laste worden gelegd, blijkt dat zijn gedrag een herhaling is van soortgelijke feiten. De herhaling van deze overtredingen vormt een verzwarende omstandigheid voor de dader van deze strafbare feiten en duidt erop dat betrokkene geen geweld schuwt, hetgeen zijn gevaarlijke ingesteldheid benadrukt en een neiging tot gewelddadig

gedrag. Er dient opgemerkt te worden dat in de inventaris van de raadsman stukken werden opgesomd die niet bij de stukken werden gevoegd. Zo ontbreekt de oude verblijfskaart van meneer en werd de aankoopakte van een appartement evenmin ontvangen. Deze stukken zouden evenwel geen afbreuk kunnen doen alle voorgaande overwegingen. Als meneer er in slaagt om in België een appartement te kopen, sluit niets uit dat hij daar elders mits de nodige inspanningen ook in slaagt. Hij kan eventueel zijn appartement verhuren of verkopen indien gewenst, en elders een nieuwe start maken.

Wat zijn gezinssituatie betreft, die wordt beoordeeld in het licht van artikel 43 en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), is de betrokkene de vader van het kind A. J., aan wie de rechtbank van eerste aanleg het recht op secundair verblijf toekent. Hoewel het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat er in geval van eerste toelating tot het grondgebied, zoals in deze zaak, geen sprake is van een onevenredige inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker en er geen onderzoek wordt ingesteld naar het gezinsleven van de betrokkene op grond van artikel 8, lid 2, EVRM, is het Hof niettemin van oordeel dat moet worden onderzocht of de staat een positieve verplichting heeft om het privé- en/of gezinsleven van de betrokkene in stand te houden en te ontwikkelen. Dit gebeurt door een afweging van de betrokken belangen.

De betrokkene werd op 6 november 2013 door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel veroordeeld tot een werkstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond. Op 15 januari 2015 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Lantin op verdenking van zware drugsfeiten. Op 14 juli 2015 werd hij door de correctionele kamer van de rechtbank van eerste aanleg van Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden, waarvan de helft voorwaardelijk met een proeftijd van 3 jaar. Op 9 maart 2023 werd hij opnieuw opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis op verdenking van het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen aan zijn partner. Op 26 juni 2023 werd hij voor die feiten ook effectief schuldig bevonden door de correctionele kamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel veroordeeld tot 15 maanden gevangenisstraf en een boete van 100 euro, ofwel 800 euro, wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, tegen echtgenoot of samenlevende persoon of persoon met wie hij heeft samengewoond (herhaling).

In zijn vonnis van 26.06.2023 benadrukte de Rechtbank van eerste aanleg van Brussel bovendien het gebrek aan berouw ten opzichte van zijn echtgenote, alsook het feit dat hij haar behandelt als “zijn persoonlijke slavin” en haar sociaal isoleert.

Op moment van de feiten was zijn kind telkenmale reeds geboren, en had meneer een gezin uitgebouwd. Het vormen van een gezinsleven heeft voor meneer evenwel nooit tot een kentering in zijn gedrag kunnen leiden, wel integendeel. Het vormde meermaals dermate frustratie bij meneer dat er geweldsdelicten uit voortkwamen. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden wél een nieuwe weg zou zijn ingeslagen en geen actuele, werkelijke en zeer ernstige bedreiging meer zou vormen. Er vallen geen element op te merken in het dossier die zouden kunnen wijzen op een kentering in betrokkenes gedrag. De betrokkene heeft geen enkel bewijs geleverd dat hij bijvoorbeeld schuldinzicht heeft – of zich daartoe liet helpen – en dat hij heeft gewerkt aan zijn agressieproblematiek. Niets in het administratieve dossier wijst erop dat het gedrag van de betrokkene niet langer een ernstige en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Aangaande het gezinsleven met zijn dochter legde betrokkene verschillende stukken voor. Zo werden 9 foto's met het kind, genomen op ogenschijnlijk 6 verschillende momenten. Ook werd een vonnis dd. 22.11.2017 voorgelegd met betrekking tot de omgangsregeling met referentiepersoon. Verder ligt een schrijven dd. 08.11.2024 waaruit moet blijken dat betrokkene de omgangsregeling met zijn dochter respecteert en ongeveer de zelfde tekst getypt in mailconcept. Men laat uitschijnen dat mevrouw H. R. (RR: [...]), moeder van het kind dit heeft geschreven, echter dient opgemerkt dat dit niet met zekerheid kan worden vastgesteld. De brief getypt in een handwriting lettertype werd ondertekend, maar deze handtekening verschilt danig met de handtekening op de identiteitskaart van mevrouw, dat niet met zekerheid kan worden gesteld dat mevrouw deze brief daadwerkelijk heeft opgesteld. Uit de voorgelegde storting tot slot blijkt dat betrokkene voor de maanden januari, februari en april financieel heeft bijgedragen aan de opvoeding van zijn dochter. Nadien, werd er gedurende enkele maanden niets meer gestort om dan in september opnieuw storting op te starten voor de maanden september tot november 2024. Deze ondersteuning is niet stabiel. Hoe dan ook niets sluit uit dat betrokkene de financiële ondersteuning verderzet vanuit het buitenland, daarvoor is meneer zijn fysieke aanwezigheid niet vereist. Uit het voorgelegde vonnis blijkt dat er een omgang werd vastgelegd en uit de foto's blijkt dat betrokkenen elkaar wel degelijk ontmoeten. De frequentie van die ontmoetingen kan uit de foto's niet worden afgeleid. Hoe dan ook sluit niets uit dat de omgangsregeling wordt aangepast rekeninghoudend met betrokkenes verblijfssituatie. Verder kan het kind, dat inmiddels gelet op haar leeftijd ongetwijfeld met moderne communicatiemiddelen overweg kan – temeer nu blijkt dat betrokkene haar een PC zou hebben aangekocht in oktober 2024 – nauw in contact blijven met meneer en kan hij zo zijn vaderrol blijven opnemen. Tot slot kunnen eveneens ook korte bezoeken worden ingepland aan betrokkene in het land van herkomst of elders, betrokkenes dochter kan immers – al dan niet met begeleiding – vrij in- en uitreizen.

Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als een algemene verplichting voor een staat om de keuze van vreemdelingen voor hun gezamenlijke verblijfplaats te respecteren en gezinshereniging op het

grondgebied van dat land toe te staan. Gelet op de aard en de ernst van de feiten waaraan betrokkene zich schuldig maakte, dient opgemerkt te worden: hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in.

Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden.”

De bestreden beslissing bevat aldus wel degelijk een belangenafweging met betrekking tot de elementen genoemd in artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet en de bedreiging die verzoeker vormt voor de openbare orde. Specifiek betreffende de duur van zijn verblijf op het grondgebied werd gemotiveerd dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is. Het crimineel gedrag en de feiten tegenover zijn voormalige partner tonen aan dat verzoeker de elementaire regels van het sociale leven in België niet respecteert.

Verzoeker geeft aan dat hij het met deze beoordeling niet eens is, maar toont daarmee niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn.

Het middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.3. In een derde onderdeel van het enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing geen beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht inhoudt. In de mate verzoeker zich tegen een dergelijke beslissing richt, vormt deze niet het voorwerp van het huidige beroep tot nietigverklaring. Hoger werd reeds vermeld dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering met betrekking tot verzoekers gezinsleven bevat. Hierin werd geoordeeld dat verzoeker ernstige feiten pleegde, ongeacht dat zijn kind reeds geboren was. Het vormen van een gezinsleven leidde niet tot een wijziging van verzoekers gedrag, meer nog het blijkt te hebben tot een graad van frustratie waar geweldsdelicten uit voortkwamen. Er werd ook rekening gehouden met de stukken die de verzoeker voorlegde met betrekking tot zijn dochter, zoals de foto's met het kind, het vonnis van 22 november 2017 met betrekking tot de omgangsregeling en een schrijven van 8 november 2024 waaruit moet blijken dat betrokkene de omgangsregeling met zijn dochter respecteert. Met betrekking tot het schrijven van zijn ex-partner, merkt de Raad op dat de handtekening op deze brief inderdaad sterk verschilt met de handtekening op de identiteitskaart van mevrouw. Verzoekers uitleg dat het gaat om een getypt document is niet van aard deze vaststelling te weerleggen. Verzoeker weerlegt evenmin dat hij zijn dochter financieel kan ondersteunen vanuit het buitenland en dat de omgangsregeling in die zin kan worden aangepast. Verzoeker maakt, gelet op deze elementen, niet aannemelijk dat de beperking op het recht op gezinsleven, overeenkomstig artikel 8.2 van het EVRM en voorzien bij artikel 43 van de vreemdelingenwet, gesteund op redenen van openbare orde, niet evenredig zou zijn.

2.2.4. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker opnieuw aan dat er onterecht werd geoordeeld dat hij wordt beschouwd als een actuele dreiging voor de openbare orde. De Raad verwijst hierbij naar de bespreking van het tweede middelonderdeel. Daarin werd gewezen op de veelvuldige veroordelingen van verzoeker, het recidiverend en gewelddadig karakter ervan, en het feit dat verzoeker klaarblijkelijk niet tot schuldinzicht komt. Er werd wel degelijk rekening gehouden met het persoonlijke gedrag van verzoeker. Waar verzoeker nog betoogt dat twee veroordelingen dateren uit 2013 en 2014, merkt de Raad op dat deze elementen net wijzen op het ongewijzigde persoonlijke gedrag van verzoeker, nu hij in 2023 opnieuw werd veroordeeld tot vijftien maanden voor zwaarwichtige feiten van geweld op zijn toenmalige partner. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk vast te stellen dat verzoeker zijn gedrag niet lijkt te wijzigen.

Het vierde middelonderdeel is niet gegrond.

2.2.5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT